

forstå, at man i Uddannelsesudvalget i eftermiddag vist har afgivet en beretning eller i al fald er tæt på det, men til gengæld er der, så vidt jeg er oplyst, stadig en masse spørgsmål, der er uafklarede.

Derfor mener vi faktisk, at det er forkert at poste flere penge end højst nødvendigt i det projekt, før man ved, om det overhovedet kan lade sig gøre i praksis. Derfor vil vi stemme imod V's og K's forslag på dette område, selv om vi er for, at man forsøger at se, om det kan blive til noget dernede. Men lad dem nu først få de 20 mio. kr., der ligger i finansloven, og så se, om de overhovedet kan bruges til noget.

Enhedslisten og Dansk Folkeparti har begge to stillet et ændringsforslag om de sindslidende. Jeg er nødt til at sige, at begge forslag stemmer CD imod. Jeg tror ikke, der er mange i denne sal, der vil kunne anfægte, at vi i CD faktisk har beskæftiget os med de sindslidendes forhold og rent faktisk også mener, at forholdene er alt for ringe. Men når vi alligevel stemmer imod de forslag, er det, fordi vi faktisk opfatter dem som panikløsninger.

Det er ikke flere penge, der løser de sindslidendes problem på nuværende tidspunkt. Det er dybt, dybt, dybt strukturelle problemer i vores system, der gør det. Vi kan lave nok så mange puljer, og vi kan give nok så mange bevillinger herinde for at gøre det bedre for de sindslidende. Hvis ikke amterne rundt omkring vil træffe beslutning om at renovere hospitalerne, renovere afdelingerne og bygge andre institutioner eller dele de nuværende institutioner op, kan vi blive ved med at give i hundredvis af millioner af kroner til det, uden at det har nogen effekt på de mennesker, det drejer sig om.

Vi kommer heller ikke via pengeposen ud over det problem, at amter og kommuner kassetænker, så det basker. De spiller bold med disse mennesker, nedskærer antallet af sengepladser i hospitalssystemet, så folk kommer ud på gaden, hvor der ikke er nogen tilbud til dem, fordi kommunerne vil spare, og så ryger folk ind i en tvangsendlæggelse og tilbage igen på det hospital, hvor man så må skyde en endnu lidt mindre syg, men stadig væk en for syg person ud.

Det kommer man ikke til livs ved at give hverken en milliard eller nogle hundrede millioner kroner i løbet af de kommende år. Det kommer man kun til livs, hvis man tør tage fat i spørgsmålet om ansvarsfordeling, i spørgsmå-

let om krav via psykiatriloven til, hvilke standarder der skal være på hospitaler rundt omkring, og går ind i den diskussion. Jeg er lidt bange for de forslag, fordi jeg er bange for, at man tror på, at man ved at komme flere penge ind i systemet kan løse problemerne.

Det er vel grundlæggende det, man har gjort i det somatiske system. Ventetiderne skal ned, halleluja siger alle så, og så poster vi lige en milliard ud i sygehussystemet. Og så kan vi stå i næste finanslovdiskussion eller i næste diskussion mellem sundhedsministeren og Amtsrådsforeningen eller i den næste offentlige diskussion om et år eller to og opleve, at ventelisterne blev altså ikke mindre alligevel, selv om man havde fået de penge.

Jeg har respekt for de forslag, men når vi er imod dem, er det, fordi vi faktisk mener, det er en anden vej, der skal gås. Når vi har fået standarderne ind i psykiatriloven, hvad jeg håber, vi gør, og jeg håber også, vi får omvendt regeringen til at få det, og når amterne og kommunerne bliver lidt mere samarbejdsvenlige med hensyn til ansvarsfordelingen – jeg vil helst lægge det ansvar helt sammen – kan det godt være, at der på det tidspunkt skal flere penge til det, men at komme med dem nu, er jeg bange for ikke løser noget.

Men lad være med at tage det som et udtryk for, at vi ikke tror, der er et problem, der skal løses; men en check klarer det ikke. Det hører jeg om et lille øjeblik fra Enhedslisten at det gør, og det vil jeg så være ked af, for jeg anser dem for at være fornuftige mennesker, der faktisk godt kan se, at man ikke bare skal komme penge ned i et sort hul.

Vi stemmer imod alle de ændringsforslag, der ligger fra Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet – alle de forslag, der stort set går ud på at melde Danmark ud af verden, det vil sige alle de forslag, der er imod ulandsbistand, imod flygtninge og imod det ene og det andet, der har noget med den internationale situation at gøre. Vi mener faktisk, at Danmark er et land, der har et internationalt ansvar, og som er placeret sådan i Europa, at vi er nødt til også at leve op til det. Og så er det altså ikke særlig logisk at begynde at skære ned på alle disse forskellige konti.

Mest ulogisk er det, at det er de samme partier, der bl.a. tordner mod, at vi har flygtninge i Danmark. Altså jeg har endnu ikke forstået – men det kan selvfølgelig være min hjernekapacitet, der ikke er god nok – hvordan man på én